

POLSKA AKADEMIA NAUK

Komitet Socjologii

00-330 Warszawa, ul. Nowy Świat 72, pok. 216
www.pan.pl/nuke • e-mail: akojder@venus.ci.uw.edu.pl

Protokół z zebrania plenarnego z dnia 8 lutego 2006 r.

Zebranie Komitetu odbyło się w Warszawie, w Pałacu Kultury i Nauki, w sali 2604. Na posiedzeniu obecnych było 17 członków Komitetu, sekretarz oraz zaproszony gość, prof. Ewa Frątczak, przewodnicząca Komitetu Nauk Demograficznych, wraz z dwojgiem asystentów. Nieobecność na zebraniu usprawiedliwili prof. prof. Elżbieta Hałas, Andrzej Kwilecki, Antoni Sułek, Jerzy Szacki i Piotr Sztompka.

1. Posiedzenie otworzył Przewodniczący Komitetu Socjologii PAN, prof. Andrzej Kojder, który przywitał zebranych, a następnie zaproponował zdjęcie z porządku obrad planowanej informacji o sprawach socjologii w Ministerstwie Edukacji i Nauki, którą miał przedstawić nieobecny prof. Antoni Sułek. Wprawdzie przekazał on tekst swego wystąpienia, lecz Przewodniczący zaproponował przeniesienie tego punktu obrad na kolejne posiedzenie z powodu wielu spraw, do których Komitet powinien się ustosunkować. Ostatecznie zebrani przyjęli następujący porządek obrad:

1. Otwarcie zebrania, przyjęcie porządku obrad i protokołu z posiedzenia 9 listopada 2005 r.
2. Referat prof. dr hab. Ewy Frątczak, przewodniczącej Komitetu Nauk Demograficznych PAN *Przemiany płodności rodziny w Polsce: fakty i próba interpretacji*.
3. Dyskusja nad referatem
4. Zaopiniowanie wniosków o nagrody naukowe
5. Stan prac nad ekspertyzą Komitetu Socjologii
6. Zadania Komitetu Socjologii w 2006 r.
7. Inne sprawy i wolne wnioski

Zebrani jednomyślnie przyjęli protokół z poprzedniego zebrania Komitetu.

2. Przewodniczący Komitetu przedstawił sylwetkę oraz zainteresowania naukowe i dorobek gościa przewodniczącej Komitetu Nauk Demograficznych PAN, Pani prof. Ewy Frątczak, dorobek. Prof. Frątczak jest absolwentką SGPiS, gdzie uzyskała także doktorat i habilitację, autorką licznych publikacji dotyczących cykli życia rodziny, zaawansowanych metod aniaizy demogra-

ficznej, znaną badaczką rodziny i gospodarstw domowych oraz sytuacji demograficznej. Przewodniczący przytoczył jej telewizyjną wypowiedź dotyczącą gwałtownego spadku dzietności i płodności w Polsce, czemu poświęcone miało być także wystąpienie w Komietecie Socjologii. Po tym wprowadzeniu prof. Kojder oddał głos referentce. Prof. Frątczak zaczęła swe wystąpienie od zwrócenia uwagi na potrzebę podjęcia interdyscyplinarnych badań nad przemianami demograficznymi. Wspomniała o swej dotychczasowej współpracy z socjologami, wskazując, że warto przenieść podobną współpracę na grunt stosownych komitetów PAN. Następnie referentka przedstawiła referat *Przemiany płodności i rodziny w Polsce. Fakty i próba interpretacji*.

Tezy wystąpienia prof. Frątczak zawiera załącznik do protokołu.

3. Prof. A. Kojder podziękował referentce za bardzo interesujące i udane wystąpienie i poprosił uczestników o pytania. Jako pierwsza zabrała głos prof. Mirosława Marody, która za nieuzasadnione uznała odrzucenie przez prof. Frątczak teorii drugiego przejścia demograficznego, której nieadekwatność miała ujawniać prędkości przemian zachodzących w Polsce oraz różnice w ich charakterze tutaj i w krajach zachodnich. Zdaniem prof. Marody owe różnice mają charakter modyfikujący, ale pojawienie się drugiego przejścia demograficznego jest niepodważalny. Referentka w odpowiedzi zauważyła, że pierwsze przejście demograficzne odnosi się do wszystkich krajów, podczas gdy twierdzenia o drugim przejściu, głoszone w nauce zachodniej, mają ograniczony zasięg terytorialny oraz dotyczą jedynie do zmian płodności i rodności, nie dotycząc innych zagadnień. Jej zdaniem, choć koncepcja drugiego przejścia demograficznego ma podstawy teoretyczne, sama nie stanowi żadnej określonej teorii naukowej. Przyjmując do wiadomości to, że koncepcja ta nie satysfakcjonuje referentki, prof. Marody zapytała, dlaczego całkowicie odrzuca ona pojęcie drugiego przejścia demograficznego, uznając je za niestosowne wobec Polski. Prof. Frątczak wskazała, że zmiany w społeczeństwach Zachodu miały odmienny charakter, rozpoczynając się od procesów społecznych i kulturowych, podczas gdy w Polsce na przemiany społeczne i ekonomiczne nałożyły się kulturowe, powodując inne tempo i kierunek zmian. Prof. Marody nie była przekonana do tego stanowiska. Prof. Kojder konstatując odmienną opinię prof. Marody i prof. Frątczak stwierdził żartobliwie, nawiązując do uwag referentki o potrzebie współpracy demografów z socjologami, że prof. Marody powinna zostać zaproszona na posiedzenie Komitetu Nauk Demograficznych, gdzie obszerniej będzie mogła przedstawić swoje racje.

Kolejnym uczestnikiem dyskusji był prof. Kazimierz Doktor, który spytał o przydatność dla celów demografii wielowymiarowych badań struktury społecznej oraz o to, czy kategorii „bodźców ekonomicznych” nie należałoby zastąpić bardziej wyrafinowanymi narzędziami pojęciowymi w

rodzaju „zakorzenia w strukturach” i np. czynnikami takimi, jak kapitał kulturowy. Prof. Frątczak uznała, że wiedza demografów o badaniach socjologów jest niedostateczna i właśnie dlatego uważa, że należy z nimi współpracować. Wskazała, że jej celem jest skonstruowanie modelu przyczynowego przemian demograficznych. W odpowiedzi ponownie zabrała głos prof. Marody, z zaniepokojeniem przyjmując informację o dążeniu do skonstruowania modelu przyczynowego. Wskutek występowania w procesach społecznych sprzężenia zwrotnego trajektorie zmian mogą być różnokierunkowe, diagnoza staje się elementem działania, a na decyzje jednostki wpływają decyzje innych. Odpowiadając na pytanie prof. Doktora prof. Frątczak zauważyła, że polityka demograficzna winna być oparta o spójny program, a działania cząstkowe nie przyniosą oczekiwanych skutków. Wyjaśniając wątpliwości prof. Marody odwołała się do analizy regresji, wskazując że chodzi jedynie o sposób myślenia, co nie wyklucza respektowania skomplikowanego charakteru relacji przyczynowych oraz badania różnych możliwych kierunków zależności. Wskazała, że można to uczynić wprowadzając zmienne zależne od czasu (jak np. wykształcenie, liczba dzieci lub dochód). Referentka wielką nadzieję pokłada w badaniach wielopoziomowych, innych od prowadzonych dotychczas, podczas których zazwyczaj osobno bada się zjawiska makro- i mikrospołeczne.

Prof. Krzysztof Frysztacki pozytywnie ocenił wystąpienie i wspomniał, że wraz z obecnym prof. Januszem Muchą kończył studia w katedrze, w której nazwie były zarówno socjologia, jak i demografia. Prof. Frątczak zwróciła uwagę, że na Zachodzie demografia bywa zazwyczaj uprawiana nie w odrębnych instytucjach, ale na wydziałach ekonomii bądź socjologii. Prof. Frysztacki zapytał o możliwość wzrostu rodności wskutek wystąpienia echa słabego, ale dostrzegalnego „echowego” wyżu demograficznego z lat osiemdziesiątych. Następnie, nawiązując do wypowiedzi prof. Marody, zwrócił uwagę na problem pozornej przyczynowości. Wyraził też zdanie, że zastosowanie radykalnych działań czysto ekonomicznych w zakresie polityki pronatalistycznej może skutecznie zwiększyć liczbę urodzeń, choć zarazem z raz zastosowanych rozwiązań trudno się wycofać. Zapytał, czy zdaniem referentki sytuacja wymaga zastosowania podobnie radykalnych środków ekonomicznych (choć nie działań pozornych, jak wprowadzone niedawno „becikowe”).

Kolejnym zabierającym głos był prof. Ziółkowski, który poprosił o udostępnienie elektronicznej wersji wystąpienia, a następnie zwrócił się z prośbą o wskazanie podobieństw i różnic w charakterze zjawiska spadku płodności w Polsce i w krajach Zachodu. Wskazał na czynnik naśladownictwa kultury zachodniej w warunkach niższego poziomu ekonomicznego. O ile przejęcie wielu wzorów kulturowych okazało się stosunkowo łatwe, to poziom rozwoju ekonomicznego stanowi barierą wytwarzającą trwałe różnice. Zauważając, że społeczeństwo polskie stanowi

agregat zróżnicowanych grup, zapytał o dające się wyróżnić z punktu widzenia demografa, wyraźnie odrębne kategorie (np. wielkie miasto i wieś), a także zapytał o propozycje możliwych działań skierowanych na poszczególne grupy.

Kolejne pytanie zadał prof. Władysław Jacher. Przywołał on wspomnienia podróżnika odwiedzającego slumsy Ameryki Południowej, gdzie są liczne rodziny wielodzietne, zaś ich mieszkańcy zapytani, czemu mają tyle dzieci odpowiadają, że to jedyny luksus, na jaki ich stać. Zapytał więc, czy czynnik ekonomiczny nie jest demonizowany, skoro w bogatszych krajach występuje niska płodność. Do jego słów nawiązała prof. Elżbieta Tarkowska. Bardzo pozytywnie oceniła wystąpienie i podkreśliła wspólne zainteresowania z referentką. Podkreśliła swoisty charakter, jaki przyjęło w Polsce bezrobocie, dotyczące głównie ludzi młodych i uniemożliwiające im prowadzenie samodzielnego życia. Nie zgodziła się z prof. Jacherem, zauważając, że wielodzietność jest dobrą ilustracją zjawiska, o którym mówiła prof. Marody, będąc zarazem przyczyną, jak i skutkiem ubóstwa. W Polsce bieda jest wyraźnie związana z liczbą dzieci, przy czym w rodzinach wielodzietnych następuje powolna nauka nowych zachowań w sytuacji, gdy brak jest pieniędzy na dziecko. Obecnie młodsza generacja we wsiach popegeerowskich nie chce już mieć tylu dzieci w warunkach, gdy jest brak środków utrzymania.

Przewodniczący zaproponował, by zakończyć dyskusję po wypowiedziach trzech kolejnych, zgłaszających się osób. Pierwszą z nich była prof. Jolanta Kulpińska, która zwróciła uwagę, że demografia to nauka o procesach żywiołowych, badanych metodami statystycznymi. W przypadku wielu kwestii mamy jednak do czynienia z planowaniem (np. liczby dzieci), zadała więc pytanie o obecność świadomego planowania rodziny. Kolejna wypowiadająca się, prof. Joanna Kurczewska, pochwaliła referat i podkreśliła rolę analizy różnych poziomów wzorów kulturowych. Wskazała na potrzebę zdezagregowania nie tylko danych dotyczących różnych warstw społecznych, ale także zróżnicowań terytorialnych. Zauważyła także zmienność i zależność zróżnicowanych wzorów polityki prorodzinnej z całościowymi projektami ideologicznymi, które należałoby analizować w perspektywie długiego trwania. Również w przypadku analizy zróżnicowania terytorialnego jako wzór mogliby posłużyć historycy jako badacze wielkich trendów. W tym momencie ponownie włączyła się do dyskusji prof. Marody, pytając o zastosowanie w demografii dorobku historycznej socjologii rodziny oraz socjologicznych teorii ryzyka: w przeszłości posiadanie dzieci było sposobem jego redukcji. Ostatnim z pytających był prof. Andrzej Sadowski, który podziękował za interesujący wykład, a następnie wskazał, że znaczenie ma nie tylko czynnik ekonomiczny czy kulturowy. Jego zdaniem przywołana w wykładzie linia Hajnala oddziela kraje, gdzie życie wspólnotowe przetrwało (do których zaliczył np. Norwegię) od tych, gdzie nastąpił rozpad wspólnot.

Prof. Kojder poprosił referentkę o ustosunkowanie się do poruszonych w dyskusji kwestii. Prof. Frątczak z aprobatą odniosła się do analizy znaczenia czynników kulturowych. Zwróciła uwagę na ewolucję form rodziny, do której nie zawsze przystają proponowane odgórnie (np. formułowane na forum ONZ) definicje. Odpowiadając na pytanie prof. Marody poinformowała o swym zainteresowaniu demografią historyczną i pracami z pogranicza antropologii. Nawiązując do wypowiedzi prof. prof. Tarkowskiej i Jachera, za decydujące dla poziomu rodności uznała czynniki ekonomiczne, w tym zwłaszcza bezrobocie, bez którego zmniejszenia nie będą skuteczne żadne posunięcia polityczne. Powołując się na wyniki międzynarodowych badań jakościowych wskazała, że o decyzji o posiadaniu pierwszego dziecka decydują zwykle czynniki emocjonalne, ale o kolejnych już ekonomiczne. Prof. Frątczak wspomniała o swej wizycie w Gambii, gdzie mimo tragicznej sytuacji bytowej, braku wody i elektryczności, panuje wielodzietność, jednakże dzieje się to w zupełnie innym kontekście cywilizacyjnym. W Polsce czynnik ekonomiczny ma podstawowe znaczenie, dlatego niezbędne jest zapewnienie minimum bezpieczeństwa ekonomicznego. Bezrobocie dotyka zwłaszcza młode i średnie pokolenie, ponoszące główny koszt transformacji, przy czym inaczej niż na Zachodzie to starsi na ogół świadczą na rzecz młodych. Odpowiadając na pytanie prof. Jachera uznała, że sieci społeczne mogą wpływać na indywidualne decyzję o posiadaniu dzieci. W odpowiedzi na pytanie prof. Ziółkowskiego uznała, że proponowane przez niego badania są w istocie potrzebne, jeżeli zaś chodzi o zróżnicowanie regionalne, to w przypadku dzietności nie jest ono wielkie – większe można zaobserwować na poziomie gmin, a na poziomie regionalnym (wojewódzkim) przeciętna waha się ona w granicach 1,2-1,35. Jeżeli chodzi o rolę czynnika kulturowego, jedynym uwzględnianym w Narodowym Spisie Powszechnym było wykształcenie, przy czym okazało się, że brak jest wyraźnego związku między wyższym wykształceniem a mniejszą liczbą dzieci. Ewentualne zjawisko „echa” wyżu demograficznego lat osiemdziesiątych zapewne nastąpi, ale będzie słabe i rozłożone w czasie. Jeśli chodzi o bodźce finansowe, ich ewentualne oddziaływanie jest nieprzewidywalne. Gdy w Szwecji w latach osiemdziesiątych wprowadzono przywileje dla rodziców, którym w krótkim czasie po urodzeniu pierwszego urodziło się drugie dziecko, spowodowało to wzrost dzietności, jednak wprowadzenie w latach dziewięćdziesiątych kolejnych bodźców nie dało rezultatów. By były one skuteczne, ich efektywność winna być systematycznie monitorowana.

Przewodniczący Komitetu podziękował prof. Frątczak za interesujące wystąpienie i za udział w dyskusji. Referentka wyraziła opinię o potrzebie kontaktów, w tym rewizyty socjologów w Komitecie Nauk Demograficznych, którą najbardziej zainteresowaną mogłaby być zapewne prof. Marody. Prof. Frątczak zauważyła też, że najmniejsza dzietność i płodność jest obecnie obserwowana w krajach katolickich, gdzie obowiązują podobne wzorce opuszczania (lub nieopusz-

czania) domu rodzicielskiego. Żartem powiedziała, że celowe byłoby inwestowanie w studentów, tak by studentki rodziły dzieci w trakcie studiów, na co prof. Kurczewska żartobliwie przypomniała, że podobne rozwiązania były stosowane w Niemczech i w Rosji radzieckiej w czasach NEPu.

4. Prof. Kojder przedstawił sprawę zaopiniowania przez Komitet wniosków o nagrody naukowe. Do Komitetu wpłynęły cztery wnioski dotyczące nagród Prezesa Rady Ministrów. Pierwszy z nich, pochodzący z Wydziału Stosowanych Nauk Społecznych Uniwersytetu Warszawskiego, dotyczył nagrody za wybitne osiągnięcie naukowe dla dr Małgorzaty Melchior za rozprawę pt. *Zagłada i tożsamość*. Wniosek został opatrzony wymaganymi opiniami dziekana i prorektora oraz dodatkowo wsparty opinią prof. Jerzego Jedlickiego, spełniając wszelkie kryteria formalne. Sam Przewodniczący uznał pracę za doniosłe osiągnięcie naukowe. Poparła go prof. Tarkowska, recenzentka w przewodzie habilitacyjnym, które również oceniła pracę za wybitną. Członkowie Komitetu uznali, że wniosek w pełni zasługuje na rekomendację.

Kolejny wniosek pochodził z Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, a dotyczył rozprawy habilitacyjnej dr Tomasza Szlendaka pt. *Supermarketyzacja. Religia i obyczaje seksualne w kulturze konsumpcyjnej*. Przewodniczący zwrócił uwagę na bogaty dorobek dr Szlendaka, który w ciągu 11 lat od ukończenia studiów opublikował 5 książek. Obficie udokumentowany wniosek poza wymaganymi opiniami uzupełniały: protokół kolokwium habilitacyjnego oraz szczegółowe i bardzo pozytywne opinie. Prof. Tarkowska zapytała o recenzentów rozprawy, zaś prof. Kojder poinformował, że byli nimi prof. Ryszard Borowicz, Barbara Szacka i Henryk Domański, którzy wyrazili o niej jednoznacznie pozytywne opinie. Prof. Jacher zapytał o dziedzinę, do której można zaliczyć pracę dr. Szlendaka. Prof. Ziółkowski poinformował, że wydanie pracy poprzedziła dyskusja, w której aprobatę wyrazili nawet krytyczni recenzenci. Prof. Kojder zauważył, że choć tytuły prac dr. Szlendaka mogą razić tradycjonalistycznie nastawionych socjologów, to prace te posiadają niewątpliwą wartość naukową. Członkowie Komitetu uznali, że także ten wniosek zasługuje na ich pozytywną opinię.

Profesor Kojder poinformował następnie o dwóch wnioskach z Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu. Pierwszy z nich dotyczył rozprawy doktorskiej dr Bogusława Bukowskiego. Przewodniczący Komitetu powiadomił, że wnioskowi temu nie można nadać biegu z przyczyn formalnych, jako że dr Bukowski w momencie uzyskania doktoratu ukończył 31 lat, podczas gdy rozporządzenie określające warunki przyznania nagrody ogranicza ten wiek do 30 lat. Drugi z wniosków UAM dotyczy dr Honoraty Jakubowskiej-Mrostowiak i jej pracy *Odczytywanie i realizowanie cielesności w kulturze współczesnej*, napisanej pod kierunkiem prof. Marka Ziółkowskiego. Jej recenzentami byli dr hab. Rafał Drozdowski i dr hab. Anna Titkow, których zdaniem

praca wypełnia istotną lukę w wiedzy socjologicznej. Po upewnieniu się (pytanie prof. Kulpińskiej), że chodzi o nagrodę ministra, prof. Jacher zapytał, czy praca miała charakter teoretyczny czy badawczy, na co otrzymał od prof. Ziółkowskiego odpowiedź, że zarówno teoretyczny, jak badawczy. Prof. Kulpińska zapytała o tytuł pracy, której dotyczył pierwszy z poznańskich wniosków, nie spełniający wymogów formalnych, na co prof. Kojder odpowiedział, że nosi tytuł *Reprodukcja i przemiana. Liberalna demokracja jako ład ideowy i instytucjonalny*, zaś jej promotorem był prof. Michał Chmara.

5. Prof. Kojder przedstawił stan prac nad ekspertyzą Komitetu Socjologii pt. *Czy jedna Polska?* Oznajmił, że jest już gotowych 18 tekstów, zapowiadane są trzy dalsze, a dwóch prawdopodobnie zabraknie. Stan prac nad całością dojrzał, by przekazać ją prof. Elżbiecie Tarkowskiej, która napisze posłowie (zaś prof. Kojder przedmowę). Przewodniczący Komitetu poinformował o zmianie układu tekstu, który składa się obecnie z czterech części: Pierwszą, zatytułowaną *Cywilizacyjne i makrospołeczne uwarunkowania egzystencji Polaków* otworzy tekst prof. Jerzego Szackiego, druga będzie nosić tytuł *Nowe wartości i style życia*, trzecia *Nowe podziały stratyfikacyjne* (być może zabraknie w niej tekstu Pawła Poławskiego, zapowiadany jest natomiast artykuł Jolanty Kuplińskiej). Część czwarta poświęcona będzie zróżnicowaniu narodowościowemu i etnicznemu, zaś część piąta nosić będzie tytuł *Alternacje codzienności*. Jeśli chodzi o publikację ekspertyzy, to Polska Akademia Nauk obiecała na nią 18,5 tys. złotych, przy czym standardowa procedura wymaga wystosowania oferty do pięciu wydawnictw i wyboru jednej z nich. Niestety, taka procedura jest czasochłonna. Inną możliwością jest wydanie książki w wydawnictwie PAN, zlecając np. na zewnątrz opracowanie redakcyjne i graficzne. Byłaby to szybsza droga od wyboru ofert, w wypadku której trudno byłoby zagwarantować publikację do końca roku, podczas gdy wydanie dzieła w wydawnictwie PAN, choć być może nie zapewnia wysokiego poziomu edytorskiego, to umożliwia względnie szybką publikację. Wydaje się to istotne zwłaszcza wobec niepewności co do dalszych losów Akademii, a w związku z tym także i Komitetu.

Prof. Tarkowska wyraziła zaniepokojenie losem pism socjologicznych, dofinansowywanych przez Komitet. Prof. Kojder powtórzył, że niepewność winna skłaniać do przyspieszenia publikacji, nawet za cenę jej mniej efektownej formy. Członkowie Komitetu wyrazili zgodę na propozycję Przewodniczącego, by starać się o możliwie szybką publikację ekspertyzy w wydawnictwie PAN. Prof.

6. Prof. Lena Kolarska-Bobińska poinformowała, że istnieją projekty ustaw dotyczących likwidacji Polskiej Akademii Nauk i zaproponowała zaproszenie na posiedzenie Komitetu Socjo-

logii Ministra Edukacji i Nauki w celu rozmowy o rządowych planach dotyczących Akademii. Przewodniczący Komitetu wyraził wątpliwość, czy minister znajdzie czas na udział w podobnym zebraniu, na co prof. Kolarska-Bobińska odparła, że może on wydelegować jednego ze swych urzędników. Prof. Kulpińska zauważyła, że można połączyć wysiłki Komitetu Socjologii z innymi komitetami z Wydziału I PAN. Wsparł ją prof. Ziółkowski. Prof. Kolarska-Bobińska poinformowała o istnieniu ekspertyzy dotyczącej ubiegania się polskich instytutów badawczych o środki finansowe z Unii Europejskiej oraz o polskiej propozycji stworzenia platformy badań społecznych dla Unii Europejskiej.

Przewodniczący poprosił zebranych o aprobatę dla pomysłu zorganizowania wspólnie z PTS spotkania dotyczącego standardów uprawiania socjologii, przypominając dawniejsze debaty o kodeksie etycznym socjologia i niedawne na temat socjologii jako zawodu zaufania publicznego. Uznał, że istnieje obecnie potrzeba odbycia podobnego spotkania. Prof. Frysztacki zauważył, że działania Komitetu powinny się odbywać w naturalnej symbiozie z Towarzystwem. Zebrani zaakceptowali propozycję Przewodniczącego.

Prof. Kojder poinformował o przygotowywanych nowych zasadach oceny punktowej instytucji naukowych i wyraził nadzieję, że w trakcie następnego posiedzenia Komitetu będzie mógł o tym więcej powiedzieć prof. Antoni Sulek. Powiadomił także o planowanej w Krakowie sesji poświęconej prof. Feliksowi Grossowi, której Komitet jest współorganizatorem. Następnie zapytał o inne propozycje przyszłych działań Komitetu. Przypomniał też, że dotąd Komitet spotykał się trzy razy w roku i zaproponował, by tę częstotliwość posiedzeń utrzymać.

Po krótkiej dyskusji postanowiono, że kolejne zebranie plenarne Komitetu odbędzie się 10 maja br.

7. Wobec braku dalszych wniosków Przewodniczący zamknął obrady.

Przewodniczący Komitetu

Andrzej Kojder

p.o. Sekretarza Komitetu

Jarosław Kiliński